

11te Februar 1863 den Bestemmelse, at Politivedtægten skulde udarbejdes af Justitsministeren efter Forhandling med Communalbestyrelsen, og efterat dette var skeet, blev den sat i Kraft ved en kongelig Anordning af 22de Januar afvigte Aar. Med Hensyn til Politivedtægterne for Kjøbstæderne fastsætter nu § 3, at de skulde udarbejdes af Amtmanden og forelægges den vedkommende Communalbestyrelse til Betænkning; er der Uenighed mellem dem, afgøres Sagen af Justitsministeren, og i Genhold til hans Bestemmelse udfærdiges Vedtægten af Amtmanden. Det forekommer mig nu, at om man end ikke vil forlange, at Kjøbstædernes Politivedtægter skulle sættes i Kraft ved kongelig Anordning, saa kunde der dog være Anledning til at mene, at Justitsministeren burde stadfæste, hvad der saaledes var udarbejdet af de forskjellige Amtmænd. Det maa erindres, at der her er Spørgsmaal om Regler, bestemte til Efterlevelse for Alle og Enhver i de paagældende Kjøbstæder, og det under Straffeanvar, og vil man ikke, at den kongelige Anordningsmyndighed skal sættes i Virksomhed i denne Anledning, saa forekommer det mig, at det idetmindste dog bør være Justitsministeren, som har at sætte Vedtægten i Kraft. Derved vilde ogsaa ganske vist kunne opnaaes en større Gensformighed i disse regulatoriske Bestemmelser, end paa anden Maade vil være muligt. Jeg er ganske enig med den høitærede Justitsminister i, at det ikke er i sin Orden at forelægge den lovgivende Magt et Lovudkast til en almindelig Ordning af disse Forhold; thi Forholdene i Kjøbstæderne kunne være saa høist forskjellige, at man paa Forhaand kan vide, at en saadan Lov vilde falde i ligesaa mange enkelte Smaalove, som der er Kjøbstæder, og det er ogsaa ganske naturligt, at der gives Kjøbstæderne selv Afgang og Velighed til at faae Indflydelse paa Ordningen af disse Forhold, til at forhandle om Udfærdigelsen af deres Vedtægter. Men Gensformighed i saa Henseende over hele Landet er tilvisse ønskelig, og om den ogsaa tildeels kan opnaaes paa den Maade, den høitærede Justitsminister har tænkt sig det, ved nemlig at give Amtmændene In-

ligt, at samtlige Vedtægter efter at være udarbejdede kom ind til Justitsministeren, som da vilde have det i sin Magt at paasee, at den størst mulige Gensformighed blev tilveiebragt. — Med Hensyn til § 5 forstaaer jeg ikke ret, hvem det er, Amtsraadet skal gjøre Indstilling til. Det maa vel fornøftigviis være Justitsministeren, da hele Sagen jo hviler under Justitsministeriet. Men naar et Amtsraad maatte finde, at der virkelig paa Landet er Trang til en Ordning af Politiforholdene, saa forekommer det mig, at der er tilstrækkelig Anledning for Amtsraadet til ogsaa selv at sætte Sagen i Bevægelse; hvortil da en Indstilling til Ministeriet? Paa den anden Side veed jeg jo meget godt, at man ikke kan tillægge Amtsraadet eneraadende Stemme i saa Henseende, og at ogsaa de communale Autoriteter bør komme til Orde; men det er ikke i Paragraphen udtalt, hvorledes der, naar Amtsraadets Indstilling er bleven bifaldet, skal forholdes med Udarbejdelsen af Vedtægten. Det sees vel af Lovforslagets Motiver, at det skal skee overeensstemmende med Reglerne i § 3, ifølge hvilken Paragraph Vedtægterne udarbejdes af Amtmanden efter Forhandling med Communalbestyrelsen, og Meningen maa vel saaledes for Landets Vedkommende være, at det skal skee efter Forhandling med de forskjellige Sogneraad, som omsluttet af den paagældende Landjurisdiction, eller den Deel af samme, for hvilken Vedtægten skal udarbejdes; men det forekommer mig, at, dersom dette er Meningen, saa burde det udtales i Loven selv, og det saa meget snarere, som Sagen jo maaskee ogsaa kunde tænkes ordnet paa en anden Maade. — For Landjurisdictionernes Vedkommende skal jeg udtale det Duffe, at der ret ofte maatte blive gjort Brug af den dem ved Lovudkastet givne Bemyndigelse, og at man da under Vedtægternes Udarbejden stedse vilde have for Die dergjennem at tilveiebringe et kraftigt og dygtigt Landpoliti; thi paa den Viis vil dette første Afsnit af Loven være saa langt fra at træde hindrende i veien for den fremtidige Reform af Retspleien, at det tværtimod vilde kunne yde en mægtig Bistand i den Retning. Det andet Afsnits Bestemmelser ere blot en ligefrem Overførelse af de for Kjø-